

MOJE ŠŤASTNÁ HVĚZDA

1. Manželka a divadlo byly středobodem jeho vesmíru

05.06.2024 Moje šťastná hvězda

strana: 24 rubrika: SLAVNÉ LEGENDY

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: operetu; Ostravě

Nesl si v sobě stigma otcovy sebevraždy a dvě nejdůležitější ženy v jeho životě byly maminka a manželka, s níž prožil bezmála šest desetiletí.

??O JANU KAČEROVI (†87) se mluvilo jako o mágovi. O životě i o práci vždycky přemýšlel do hloubky a chtěl, aby jeho inscenace byly nejen krásné, ale také diváka nutily hledat odpovědi.

Když se před dvěma lety rozloučil režisér, herec a spisovatel Jan Kačer (†87) se svou milovanou manželkou Ninou Diviškovou (†84), občas si povzdechl, že se cítí sám. Obklopovala ho sice velká a milující rodina, ale stejně se často přistihl, že čeká, že se otevrou dveře jejího pokoje a ona se zase objeví. Jejich manželství trvalo téměř šedesát let a obstálo i ve zkouškách, kde jiní selhali. Paní Nina pro něj byla hned po mamince druhou nejdůležitější ženou v životě, žádné jiné už tak dobře nepoznal a nevybudoval si k nim tak silný vztah.

Měl se narodit jako holčička

Na svět přišel necelé tři roky před začátkem druhé světové války v Holicích, kde měl jeho tatínek malou obuvnickou továrnu. Po starším bratrovi všichni tak trochu očekávali, že se narodí holčička, takže ho pak dlouho oblékali do růžového, protože bylo vše nachystáno na narození děvčátka. Tatínka neměl vlastně šanci ani poznat, protože zemřel krátce po jeho narození. A až jako dospívající mladík zjistil, že ve skutečnosti spáchal sebevraždu. Protože byl Žid, v dobrovolném odchodu ze světa viděl jediný způsob, jak ochránit své blízké před Němci, aby je neodvlekli do koncentráku.

Krásná léta v Bechyni

Před čím už je ale ochránit nedokázal, byl poválečný nástup socialismu, takže jeho synové nesli jako stigma, že pocházeli z buržoazní rodiny. Jan Kačer se tak nedostal na gymnázium a "zavděk" musel vzít keramickou školou v Bechyni. Strašně se mu tam nechtělo, protože se poprvé v životě musel vydat daleko od domova a od maminky, ale stesk vzal rychle zasvé, když zjistil, kde se vlastně octl. Bechyňská keramická průmyslovka byla pro soudruhy jakýmsi odkladištěm v Praze nepohodlných umělců a pedagogů. Studenti tak ale získali skvělé učitele, kteří většinu z nich ovlivnili na zbytek života. A budoucí režisér ocenil své výtvarné vzdělání i v pozdějších letech a tvrdil, že se právě v Bechyni naučil vnímat svět i očima, a proto mu v každé inscenaci tolik záleželo na tom, aby byla dokonalá i po vizuální stránce.

Nejprve ho měla za frajířku

V Bechyni také začal hrát s místními ochotníky a o jeho talentu brzy věděli i učitelé. Jeden z nich mu tak řekl, že si myslí, že bude lepším divadelníkem než keramikem. Jan Kačer jeho radu uposlechl a začal studovat na DAMU režii. A tam se také poprvé sešel se svou budoucí manželkou. Ta pocházela z Brna a do prvního ročníku nastoupila kvůli angíně o několik týdnů později než ostatní. A vstup to prý byl nezapomenutelný. Se svou typickou důstojností vešla do učebny se slovy: "Já su vaše spolužačka Nina Divišková." Okamžitě propadl jejímu kouzlu, ale u ní to rozhodně láska na první pohled nebyla. Jednak jí ten do sebe zahleděný mladík připadal nafoukaný a jednak měla doma nápadníka z dobré rodiny, navíc velkého fešáka a sportovce. Tehdy se ale projevila vlastnost, která byla pro Jana Kačera typická: i když navenek vypadal jako křehký a někdy až litostivý intelektuál, když o něco šlo, našel v sobě obrovskou sílu.

V **Ostravě** chtěli **operetu**

Trpělivě tedy snášel odmítání, v kterém si jeho vyvolená někdy až libovala, a jezdil ji dobývat přes půl Prahy do jejího podnájmu. Někdy neměl ani na tramvajovou jízdenku, tak šel pěšky, i když pak zůstal stát jako odmítnutý nápadník před domovními dveřmi. Snášel i to, že se zpočátku chovala jako maloměstská naivka, která si v restauraci, kam ji pozval za ušetřené peníze, chtěla poručit kompot a housku a rozčilovali ji všichni, kdo kouřili a pili. Ale postupně se sblížili natolik, že spolu také odjeli do svého prvního angažmá v Ostravě. To už za sebou měli hodně skromnou svatbu v Hradci u Opavy a čekali první dceru Simonu (61), po níž se brzy narodila Klára (59). Na severu Moravy se Jan Kačer stal sice rychle uznávaným umělcem, ale stále nevydělával dost peněz a leckdo mu v Ostravě rád připomněl, že lidé chtějí v divadle operetu, nikoli jeho hluboké a umělecky propracované inscenace. Ale sláva tamějšího souboru brzy dosáhla i metropole a na Kačerovy kusy tak jezdívalo publikum až z Prahy. Do hlavního města se vrátil v roce 1965 a začal působit v Činoherním klubu, z něhož udělal ve spolupráci s takovými herci jako Pavel Landovský (†78), Petr Čepek

(†54) a mnozí další naprostou legendu, o které se mluví dodnes.

Soudruzi ho nemuseli

Vedle režisérské práce se často objevoval také před kamerou, protože režiséři měli rádi jeho charismatický zadumaný vzhled. A strefil se tak i do vkusu diváků a zvláště diváček, které ho milovaly zvláště v televizním zpracování Jany Eyrové. Ale i další snímky, v nichž Jan Kačer hrál, zaslouženě patří do zlatého fondu, ať už to byl třeba Flirt se slečnou Stříbrnou, Smrt si říká Engelchen nebo Údolí včel. Čím víc si ale získával diváckou oblibu a uznání divadelníků, soudruzi k němu měli stále více výhrad a v době nejtěžší normalizace se dočkal vyhazovu z Činoherního klubu a za trest byl vyslán znovu do Ostravy.

Manželka zachránila jejich rodinu

Vracel se sice do míst, která znal, ale s nádhernými 60. lety se to dalo jen stěží srovnávat. Jan Kačer to zcela správně chápal jako velkou křivdu a snahu odstříhnout ho od rodiny, přátel i kolegů. Najednou se octl vzdálený od toho, co měl rád, a reagoval na to po svém: "Dával jsem najevo, že jsem vyhnanec, nikde jsem nebydlel, přespával jsem u kamarádů nebo v šatně. Na víkendy jsem jezdil domů a k smrti nenáviděl neděle, kdy jsem zase nastoupil do vlaku do Ostravy," vzpomínal později v jednom rozhovoru. Odloučení od manželky pochopitelně lákalo k tomu, aby si vytvořil nějaký paralelní vztah, ale to si rozumově zakázal, protože byl přesvědčený, že už by se k Nině Divíškové nevrátil. Ta se zatím v Praze snažila udržet pohromadě to, co vybudovali, a starala se o tři dcery, protože se mezitím narodila nejmladší Adéla (48), která jako jediná pokračuje v rodinné herecké tradici. Kačer byl za to, co jeho partnerka dokázala, neskonale vděčný, protože ono nedobrovolné vyhnanství nakonec trvalo devět let.

Přál si ukončit její trápení

Paradoxní ovšem bylo, že mu v tomto období soudruzi občas dovolili pracovat v zahraničí.

Poté se objevily nenápadné nabídky na hostování, které napomohly tomu, že se Kačer vrátil do Prahy natrvalo.

Ale jestli někdo očekával jeho velký návrat do Činoherního klubu, tak na ten došlo až dlouho po sametové revoluci. Vedle divadelní režie hrál často ve filmu i v televizi, například v seriálech Rodinná pouta nebo Hotel Herbich. Zasloužené slávy se dočkala i Divíšková, na kterou čekala její nejznámější role v seriálu Vyprávěj až do hereckého důchodu. Bohužel ale musel sledovat také její smutný boj s Alzheimerovou chorobou a často říkal, že by si přál, aby už bylo její trápení u konce. I jeho v posledních letech trápily vleklé zdravotní problémy. Do hereckého nebe odešel obklopený svou rodinou. "Nebouřím se, neprotestuju, ale ten konec se Bohu vymkl. Líbilo by se mi, kdyby to bylo jako u indiánů. Vylezli bychom na kopec, rozhlédli se, nadechli a tiše odešli. Aby náš konec nebyl spojený se smutkem nejbližších a abychom odešli čistě a statečně. Nepozorovaně," přemýšlel o smrti už v roce 2016.

Za tragédií mohlo zmeškané letadlo

Dva roky před sametovou revolucí se Jan Kačer (†87) potkal s tehdy mladým a nesmírně talentovaným hercem Janem Potměšilem (58). Bylo to díky filmu Vlastně se nic nestalo, kde oba hráli a který režíroval Kačerův dlouholetý přítel Evald Schorm (†56). Ač byl každý z jiné umělecké generace, rychle poznali, že k sobě mají blízko a že smýšlejí o okolním světě podobně. Zkrátka si výborně sedli. Spolu také odjeli na počátku prosince 1989 do Ostravy na mítink v rámci revolučního dění. V noci se pak vraceli unavení domů, navíc panovala velká zima. Kousek před Prahou nezvládl šofér řízení jejich vozu a následkem těžké havárie byl Jan Potměšil dlouho v bezvědomí a skončil na vozíku. Kačer se až po letech dokázal k těm osudovým chvílím vrátit a celý život si vyčítal, že tenkrát nestihli letadlo, kterým měli původně letět, a navzdory špatnému počasí se vydali na druhý konec republiky autem. Nakonec si snad odpustil i proto, že Potměšil se s tragédií dokázal obdivuhodně poprat a vrátil se plnohodnotně do života.

Svoji manželku přežil o necelé tři roky. Vzpomínal, že i když doma nebylo na chleba, vždycky při něm stála.

V mládí ženy přitahoval jako magnet.

Nina Divíšková

Stáli při sobě i v dobách, kdy je chtěl komunistický režim rozdělit.

Jan Kačer * 3. 10. 1936 † 24. 5. 2024

To, co se stalo, si dlouho vyčítal.

Jan Čenský

Jejich lásku jim mohl kdekdo závidět. Teď už jsou zase spolu.

S manželkou si zahrál ve filmu Velká neznámá.

Adéla Kačerová

Jako jediná z jejich dětí se vydala v hereckých stopách.

V Ordinaci v růžové zahradě 2 hrál Karla Seiferta, majitele nemocnice.

Dana Morávková

Spolu se objevili třeba v seriálu Rodinná pouta.

Nesl si v sobě stigma otcovy sebevraždy a dvě nejdůležitější ženy v jeho Manželka a divadlo byly st

Jan Kačer
* 3. 10. 1936 † 24. 5. 2024

Svoji manželku přežil o necelé tři roky. Vzpomínal, že i když doma nebylo na chleba, vždycky při něm stála.

V mládí ženy přitahoval jako magnet.

Nina Divišková
Stáli při sobě i v dobách, kdy je chtěl komunistický režim rozdělit.

★ O JANU KAČEROVI (†87) se mluvilo jako o mágovi. O životě i o práci vždycky přemýšlel do hloubky a chtěl, aby jeho inscenace byly nejen krásné, ale také diváka nutily hledat odpovědi.

Když se před dvěma lety rozloučil režisér, herec a spisovatel **Jan Kačer** (†87) se svou milovanou manželkou **Ninou Diviškovou** (†84), občas si povzdychl, že se cítí sám. Obklopovala ho sice velká a milující rodina, ale stejně se často přistihl, že čeká, že se otevřou dveře jejího pokoje a ona se zase objeví. Jejich manželství trvalo téměř šedesát let a obstálo i ve zkouškách, kde jiní selhali. Paní Nina pro něj byla

hned po mamince druhou nejdůležitější ženou v životě, žádné jiné už tak dobře nepoznal a nevybudoval si s ní tak silný vztah.

Měl se narodit jako holčička

Na svět přišel necelé tři roky před začátkem druhé světové války v Holicích, kde měl jeho tatínek malou obuvnickou továrnu. Po starším bratrovi všichni tak trochu očekávali, že se narodí holčička,

takže ho pak dlouho oblékali do růžového, protože bylo vše nachystáno na narození děvčátka. Tatínek neměl vlastně šanci ani poznat, protože zemřel krátce po jeho narození. A až jako dospívající mladík zjistil, že ve skutečnosti spáchal sebevraždu. Protože byl Žid, v dobrovolném odchodu ze světa viděl jediný způsob, jak ochránit své blízké před Němci, aby je neodvlekli do koncentráku.

Nebyla to láska na první pohled, herečka ho dlouho odmítala.

Krásná léta v Bechyni

Před čím už je ale ochránit nedokázal, byl poválečný nástup socialismu, takže jeho synové nesli jako stigma, že pocházeli z buržoazní rodiny. Jan Kačer se tak nedostal na gymnázium a „zavděk“ musel vzít keramickou školou v Bechyni. Strašně se mu tam nechtělo, protože se poprvé v životě musel vydat daleko od do-

mova a od maminky, ale stesk vzal rychle zaslav, když zjistil, kde se vlastně octl. Bechyňská keramická průmyslovka byla pro soudruhy jakýmsi odkladištěm v Praze nepohodlných umělců a pedagogů. Studenti tak ale získali skvělé učitele, kteří většinu z nich ovlivnili na zbytek života. A budoucí režisér ocenil své výtvarné vzdělání i v pozdějších letech a tvrdil, že se právě v Bechyni naučil vnímat svět i očima, a proto mu v každé inscenaci tolik záleželo na tom, aby byla dokonalá i po vizuální stránce.

Nejprve ho měla za frajírku

V Bechyni také začal hrát s místními ochotníky a o jeho talentu brzy věděli i učitelé. Jeden z nich mu tak řekl, že si myslí, že bude lepším divadelníkem než keramikem. Jan Kačer jeho radu uposlechl a začal studovat na DAMU režii. A tam se také poprvé sešel se svou budoucí manželkou. Ta pocházela z Brna a do prvního ročníku nastoupila kvůli angíně o několik týdnů později než ostatní. A vstup to prý byl nezapomenutelný. Se svou typickou důstojností věšla do učebny se slovy: „Já su vaše spolužačka Nina Divišková.“ Okamžitě propadl jejímu kouzlu, ale u ní to rozhodně láska na první pohled nebyla. Jednak jí ten do sebe zahleděný mladík připadal nafoukaný a jednak měla doma nápadníka z dobré rodiny,

Za tragédií mohlo zmeškané letadlo

Dva roky před sametovou revolucí se **Jan Kačer** (†87) potkal s tehdy mladým a nesmírně talentovaným hercem **Janem Potměšilem** (58). Bylo to díky filmu *Vlastně se nic nestalo*, kde oba hráli a který režíroval Kačerův dlouholetý přítel **Evald Schorm** (†56). Ač byl každý z jiné umělecké

generace, rychle poznali, že k sobě mají blízko a že smýšlejí o okolním světě podobně. Zkrátka si výborně sedli. Spolu také odjeli na počátku prosince 1989 do Ostravy na mítink v rámci revolučního dění. V noci se pak vraceli unavení domů, navíc panovala velká zima. Kousek před Prahou nezvládl šofér řízení jejich vozu

To, co se stalo, si dlouho vyčítal.

a následkem těžké havárie byl Jan Potměšil dlouho v bezvědomí a skončil na vozíku. Kačer se až po

letech dokázal k těm osudovým chvílím vrátit a celý život si vyčítal, že tenkrát nestihl letadlo, kterým měli původně letět, a navzdory špatnému počasí se vydali na druhý konec republiky autem. Nakonec si snad odpustil i proto, že Potměšil se s tragédií dokázal obdivuhodně poprat a vrátil se plnohodnotně do života.

životě byly maminka a manželka, s níž prožil bezmála šest desetiletí. ředobodem jeho vesmíru

S manželkou si zahrál ve filmu *Velká neznámá*.

Jako jediná z jejích dětí se vydala na profesionální divadelní dráhu.

Jan Čenský
V *Ordinaci v růžové zahradě 2* hrál Karla Selferta, majitele nemocnice.

Dana Morávková
Spolu se objevili třeba v seriálu *Redukce poruč*.

navíc velkého fešáka a sportovce. Tehdy se ale projevila vlastnost, která byla pro Jana Kačera typická: i když navenek vypadal jako křehký a někdy až lítostivý intelektuál, když o něco šlo, našel v sobě obrovskou sílu.

V Ostravě chtěli operetu

Trpělivě tedy snášel odmítání, v kterém si jeho vyvolená někdy až libovala, a jezdil ji dobývat přes půl Prahy do jejího podnájmu. Někdy neměl ani na tramvajovou jízdenku, tak šel pěšky, i když pak zůstal stát jako odmítnutý nápadník před domovními dveřmi. Snášel i to, že se zpočátku chovala jako maloměstská naivka, která si v restauraci, kam ji pozval za ušetřené peníze, chtěla poručit kompot a housku a rozčilovali ji všichni, kdo kouřili a pili. Ale postupně se sblížili natolik, že spolu také odjeli do svého prvního angažmá v Ostravě. To už za sebou měli hodně skromnou svatbu v Hradci u Opavy a čekali první dceru **Simonu (61)**, po níž se brzy narodila **Klára (59)**. Na severu Moravy se Jan Kačer stal sice rychle uznávaným umělcem, ale stále nevydělával dost peněz a leckdo mu v Ostravě rád připomněl, že lidé chtějí v divadle operetu, nikoli jeho hluboké a umělecky propracované inscenace. Ale sláva tamějšího souboru brzy dosáhla i metropole a na Kačerovy kusy tak jezděvalo publikum až z Prahy. Do hlavního města se vrátil v roce 1965 a začal působit v Činoherním

klubu, z něhož udělal ve spolupráci s takovými herci jako **Pavel Landovský (†78)**, **Petr Čepek (†54)** a mnozí další naprostou legendu, o které se mluví dodnes.

Soudruzi ho nemuseli

Vedle režisérské práce se často objevoval také před kamerou, protože režiséři měli rádi jeho charismatický zadumaný vzhled. A strefili se tak i do vkusu diváků a zvláště diváček, které ho milovaly zvláště v televizním zpracování Jany Eyrové. Ale i další snímky, v nichž Jan Kačer hrál, zaslouženě patří do zlatého fondu, ať už to byl třeba *Flirt se slečnou Stříbrnou*, *Smrt si říká Engelchen* nebo *Údolí včel*. Čím víc si ale získával diváckou oblibu a uznání divadelníků, soudruzi k němu měli stále více výhrad a v době nejužší normalizace se dočkal vyhazovu z Činoherního klubu a za trest byl vyslán znovu do Ostravy.

Manželka zachránila jejich rodinu

Vracel se sice do míst, která znal, ale s nádhernými 60. lety se to dalo jen stěží srovnávat. Jan Kačer to zcela správně chápal jako velkou křivdu a snahu odstříhnout ho od rodiny, přátel i kolegů. Najednou se octl vzdálený od toho, co měl rád, a reagoval na to po svém: „Dával jsem najevo, že jsem vyhnaneček, nikde jsem nebydlel, pře-

spával jsem u kamarádů nebo v šatně. Na víkendy jsem jezdil domů a k smrti nenáviděl neděle, kdy jsem zase nastoupil do vlaku do Ostravy.“ vzpomínal později v jednom rozhovoru. Odloučení od manželky pochopitelně lákalo k tomu, aby si vytvořil nějaký paralelní vztah, ale to si rozumově zakázal, protože byl přesvědčený, že už by se k Nině Diviškové nevrátil. Ta se zatím v Praze snažila udržet pohromadě to, co vybudovali, a starala se o tři dcery, protože se mezitím narodila nejmladší **Adéla (48)**, která jako jediná pokračuje v rodinné herecké tradici. Kačer byl za to, co jeho partnerka dokázala, neskonale vděčný, protože ono nedobrovolné vyhnanství nakonec trvalo devět let.

Přál si ukončit její trápení

Paradoxní ovšem bylo, že mu v tomto období soudruzi občas dovolili pracovat v zahraničí. Poté se objevily nenápadné nabídky na hostování, které napomohly tomu, že se Kačer vrátil do Prahy natrvalo. Ale jestli někdo očekával jeho velký návrat do Činoher-

ního klubu, tak na ten došlo až dlouho po sametové revoluci. Vedle divadelní režie hrál často ve filmu i v televizi, například v seriálech *Rodinná pouta* nebo *Hotel Herbach*. Zasloužené slávy se dočkala i Divišková, a kterou čekala její nejznámější role v seriálu *Vyprávěj* až do hereckého důchodu. Bohužel ale musel sledovat také její smutný boj s Alzheimerovou chorobou a často říkal, že by si přál, aby už bylo její trápení u konce. I jeho v posledních letech trápily vleklé zdravotní problémy. Do hereckého nebe odešel obklopený svou rodinou. „Nebouřím se, neprotestuju, ale ten konec se Bohu vymkl. Libilo by se mi, kdyby to bylo jako u indiánů. Vylezli bychom na kopec, rozhlédli se, nadechli a tiše odešli. Aby náš konec nebyl spojený se smutkem nejbližších a abychom odešli čistě a statečně. Nepozorovaně.“ přemýšlel o smrti už v roce 2016.

Tvrdil, že konec života se Bohu vymkl. Chtěl být jako indiáni.

Jejich lásku jim mohl kdekdo závidět. Teď už jsou zase spolu.

« zpět na začátek